

Bilag 6.

Kgl. dansk Gesandtskab i Oslo.

3. November 1938.

Nr. 1012.
Norsk Højesteret.
Um.'s Nr. 606 af 29/10 1938.
— J. Nr. 15 I. 11.

I Besvarelse af det kgl. Ministeriums ovenciterede Skrivelse tillader Gesandtskabet sig at indberette følgende:

Der findes ingen udtrykkelige Bestemmelser, heller ikke i den norske Grundlov, vedrørende Højesterets Kompetence til at prøve almindelige Loves Grundlovsmæssighed. Man skal imidlertid henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i Lov Nr. 2 af 25. Juni 1926 om Forandring i Lovgivningen om Højesteret, § 2, der lyder som følger:

„Naar det under Højesterets Behandling af en Sag viser sig, at tre eller flere af Rettens Medlemmer vil bygge Afgørelsen paa, at en Bestemmelse i en Lov, Stortingsbeslutning eller provisorisk Anordning er i Strid med Grundloven, skal Spørgsmaalet, om Bestemmelsen er i Strid med Grundloven, forelægges for den samlede Højesteret, som afgør det ved Kendelse.

En Afgørelse anses bygget paa, at en Bestemmelse er i Strid med Grundloven, naar Bestemmelsen af Hensyn til Grundloven er sat ud af Betragtning, eller naar Staten af Hensyn til Grundloven er paalagt en Erstatningspligt, som ikke er hjemlet i vedkommende Lov, Stortingsbeslutning eller provisoriske Anordning.“

Det vil heraf ses, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Lov er i Strid med Grundloven, naar Spørgsmaalet indbringes for Højesteret, skal behandles af den samlede Højesteret. Vedrørende Antallet af Højesteretsdommere, der i øvrigt deltager i Sagers Paadømmelse, tillader man sig at henvise til Gesandtskabets Beretning Nr. 699 af 20. Juli d. A., hvormed indsendtes en Ændringsbestemmelse til Grundlovens § 88.

E. Torp-Pedersen.

Til Udenrigsministeriet.